

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Quod Machumet ignoravit quid agendum & sentiendum, & nihil firmi
reliquit. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

interferit aliquas in amoeno loco fontibus referto, medio tempore locari, ut de
 CHRISTO & uirgine Maria cap. XXXII. scribit, & iustis ob deū interemptis,
 quos uiuere in deo asserit. Sic etiam dicit, aliquas usq; in diem iudicii igne crucia-
 ri, eodem cap. XXXII, licet nullas dicit in paradiso uel inferno ante sententiam
 iudicis in die finali reperiri. Hæc ita ambigüe scribit, quod contrarias doctrinas
 hæreticorum & recte sentientiū de animabus defunctorum ante iudicium foue-
 re uideatur: sic nititur in omnibus facere opinionibus. Nam de regno cœlorum
 non dicit quicquā, sed de paradiso sæpissime loquit, ac si de paradiso terrestri
 intenderet, & quod ad locum unde eiectus fuit Adam, homo post diem iudicii fu-
 delis & meritis restituatur, ibi perpetuo mansurus. Tamen ne Christianorū pa-
 radisum, scilicet regnum cœlorum negligere uideatur, duas ponit in certo loco
 paradisos, & gradus in ea plures, & in paradiso aliquando illa reperiri affirmat,
 quæ Christiani credunt in regno cœlorū haberi, scilicet uitam æternam. Sic dicit
 cap. XXV. Res mundana cito, diuina nunquā peribit. secundum optimum mo-
 dum suorū operum quemq; deus remunerabit, uitam tribuens æternam, siue uir
 fuerit, siue mulier. Ecce æterna uita est diuina, quæ in regno dei cœli habetur, &
 per Christianos expectatur. Sic etiam dicit cap. XVIIII. Tandem omnes observa-
 tores diuinorum præceptorum, plenum gaudium atq; perpetuū sortientur. Hoc
 autem non potest esse, nisi apud deū qui habitat in cœlis. Dicit etiam cap. XXVI.
 bonos assequi paradisum, ubi de diuina substantia eis tribuetur. ita facit de cun-
 ctis. Vnde allegat deum eodem cap. XXV. sibi sic dixisse: Hunc librum non alia
 de causa tibi commisi, nisi ut hominibus suas contrarietates exponas. Iterū in eo-
 dem Cap. loquitur: Te misimus, ut ipsius Abrahæ legem sequaris, nusq; digre-
 diens, ne sis incredulus. Sabbatū quidem custodiam non iniungimus, quia inerat
 contrarietas atq; dissensio, quas deus futurus iudex discutiet. Et alibi illum alijs
 præfert, qui credit prophetis, & inter eos non discutit. ut Cap. IIII. circa finem: et
 Cap. X. sic dicens: Deo suisq; legatis inobedientibus, & inter eos discutere uolen-
 tibus, seq; parti, non toti, sicq; rectam uisā assequi putando credere consentientibus,
 uelut ipsius ueritatis incredulis, malum atq; contemptum ingeremus: credenti-
 bus autem prædictis, nec inter eos discutientibus, mercedem innumerā pijs ue-
 niæ largitor deus tribuet. Ecce quomodo in contrarietate & discordia cuiuslibet le-
 gato dei dicit credendum. ita quod nullius opinio particulariter sit sumenda, imò
 discussio ad Deum in iudicio remittenda. Hoc modo sæpissime loquitur, dubia le-
 gū et prophetarum ad illum diem ueritatis esse remittenda. Sed quia dicit successi-
 siue & pedetentim Alchoran uenisse, ut cap. XXVI. ait, Ideo est considerandum
 ante hoc cap. XI. scilicet cap. III. discussionem inter prophetas factam, & CHRIS-
 tum in dubijs. STVS ibi legitur omnibus suprapositus, quare in dubijs CHRISTO standum: qui
 dicebat se non uenisse soluere legem, sed adimplere: ac quod omnia quæ scripta
 erant in lege & prophetis, de eo fuerunt. Vnde cum CHRISTVS sit finis & con-
 clusio legis & prophetarum omnium, qui prophetarunt aut prophetabunt, quan-
 do eius de terminationi statur, omnium prophetarum discussioni statur.

QVOD MACHVMET IGNORAVIT QVID

agendum & sentiendum, & nil firmiter assertum
 reliquit. Cap. II.

QVOD ipse autem Mahumet non sit primus, fatetur cap. LV. dicens: Ego
 non sum primus nuncius, nec scio quid mihi seu uobis gerendum sit. di-
 uina mandata tamen explanabo: quæ licet ibi sint, hocq; testificent, plures filio-
 rum Israël credentes illis, uos minime creditis. Ecce qualis est Machumet pro-
 pheta, ignorans quid sibi gerendum, & alijs: nisi ea quæ prius præcepta fuerunt
 allegans

allegans pro se Iudæos in testes, scilicet ipsum diuina priora præcepta testamenti explanare. Dicit etiam, eos qui præcepta Moyſi ſequuntur, aſſequi beatitudinē.

Aliquando autem Iudæos omnes damnat: quia reſurrectionem non credunt, CHRISTVM non accipiunt. Sic Chriſtianos, CHRISTVM ſequentes, ſaluos dicit. Alibi uerò tam Iudæos quàm Chriſtianos, quia utriq; Deo filium tribuunt, incredulos ait. Licet de Iudæis hoc non ſit uerum, quod deo filium tribuant. Omnes autem incredulos ſapiffime damnatos affirmat. Sic Cap. XLIX. dicit: Fir-

matum eſt Dei uerbum ſuper incredulos, quoniam perpetuum ignem inibunt. Sed Cap. LI. dicit: Incredulos forſan deus omnes confundet, forſan multis ueniam dabit. Sapiffime etiam dicit, omnes animas redire ad corpora in reſurre-

ctione. In Cap. XVII. dicit ſic: Morientibus, mortis hora, cæteris hora ſopitio- nis Deus animas extrahit: quibuſdam reddens eis ad horam ſcitam, quibuſdam nunquam: omnia pro ſuo uelle faciens, quod mirandum eſt ſapientibus. Alibi angelos dicit animas e corporibus extrahere. Sic reſurrectionem generalem, quæ penè in omni Capite repetit, in dubio dimittit, quando ait: quibuſdā animas extractas nunquam reddere. Ob hoc nihil certi apud ipſum manet, niſi quod u-

nus eſt deus creator uniuerſi. Ideò ſolum fidem unius Dei ſapiffime aſſerit, de neceſſitate ſalutis. Et demum etiam de hoc dubitans, reſoluit omnem neceſſita-

tatem ad hæc uerba: Non eſt Deus niſi Deus, & Mahumet eſt nuncius eius. Et addunt ſui, magnus. Deſi nemo dicit paruum, quia magnitudinis eius non eſt fi-

nis. Nec quiſquàm dicit hoc falſum, ſcilicet quod Deus ſit Deus. Etia idololatra plures deos colens, hoc uerum fateatur. Deum ſcilicet eſſe Deum, quia per ſe no-

tum. Nullus igitur incredulus nec fuit, nec erit. Sed quod addit, & Mahumet eſt nuncius eius: ſi intelligitur quod ſit nuncius ueritatis, ſcilicet illius propositio-

nis per ſe notæ, non eſt magnum. Semper enim uerum fuit de eo & quocunq; alio, uerum nuncium eſſe, qui hoc nunciaret. Aliter autem hoc credere, ſcilicet qd Mahumet ſit nuncius dei, non poteſt eſſe neceſſitatis. Nam fuit tempus in quo hoc fuit ueriffimum, ſcilicet non eſt deus niſi deus: & falſum fuit, quod Mahu-

met fuit nuncius eius, quia nondum natus erat. Si igitur tunc per fidem illam, Non eſt Deus niſi Deus, ſaluabantur hoc credentes: ita neceſſario omnes omni

tempore, hoc tantum credentes, nec tempore eius erat neceſſarium, quod omnes ſaluandi crederent Mahumet nuncium dei, cum ipſe fateatur ſe nuncium ad Arabes & ſuam nationem miſſum. Neq; Arabes tenebantur ei credere quod

eſſet nuncius Dei ad eos, quando non uenit cum miraculis & uirtutibus talibus, quæ in ipſo dei uerbum eſſe teſtificarentur. Sed cum ſine poteſtate miraculorum compareret, & communem peccatorum uitam ageret, fuiſſetq; idololatra, ut alij

Venerem colens: non mirum ſi ei oppoſuerunt, quomodo per aliquem deorum offenſus, ut ſe uindicaret, ſe nuncium dei finxiſſet, ut Cap. XX. Alchoran. Alibi Cap. XXX. opponebant ei, quomodo ipſe homo eis ſimilis eſſet, cum arte magi

Cap. XXX. accelliſſet. Cuius uolumen, uel ſomnium uel fictitium eſſet. Et talia multa per ipſum allegantes, quæ non potuit aliter ſoluere, niſi quod Cap. XXI. di-

xit: Inquit, ſi diuinis cum uirtutibus adueniſſet, nonne teſtimonium de prio- ribus libris attulimus? Ecce adducit in teſtimonium priores libros, ſcilicet euan-

gelium & teſtamentum. Dicit enim Cap. XVII. Quod mentio de eo fiat, & nomi- netur in teſtamento & euangelio. Et Cap. LXX. dicit CHRISTVM prædixiſſe: Nuncium poſt me uenturum Mahumet nomine denunciatio, quem mendaciter

magum dicent. Ecce omne teſtimonium, quod Mahumet ſit nuncius dei, Sed cum penitus ſit falſum, conſtat nihil uerum mane- re, niſi hoc ſolum, non eſt deus niſi deus.

Mahumet
qualis prophe-
ta.

Alcoran ſepe
ſibi contraria
dicere.

“
“
“

De deo ſolum
certa Alcorani
aſſertio.

Mahumet,
quomodo Dei
nuncius.

Mahumeti nul-
la miracula.

“
“
“